

Vyvěšeno dne: 24. 8. 2026

Svěšeno dne: 7. 9. 2026

Alena Filipová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky ve věci žalobkyně: **Bělecký Mlýn s. r. o.**, Šemberova 66/9, Olomouc, zastoupené advokátem Mgr. Markem Gocmanem, 28. října 438/219, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, Na Františku 1039/32, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. ČEPS, a. s.**, Elektrárenská 774/2, Praha 10, **II. EG.D, s. r. o.**, Lidická 1873/36, Brno, **III. město Konice**, Masarykovo nám. 27, Konice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2025, čj. MPO 113029/2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 4. 2026, čj. 39 A 16/2025-58,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Popis věci a průběh předchozího řízení

[1] Dopravní a energetický stavební úřad (*DESÚ*) rozhodnutím ze dne 27. 5. 2025 (výrok I) omezil vlastnické právo žalobkyně ve prospěch osob zúčastněných na řízení (jednak OZNŘ I, jednak OZNŘ II jakožto právního nástupce původního účastníka správního řízení EG.D Holding, a. s.) zřízením věcného břemene spočívajícího ve strpění zřízení a provozování vedení přenosové a distribuční soustavy „V 416 – sdružené vedení s V 5592/3“, a to v rozsahu 8742,93 m² k pozemkům parc. č. 4210, 4276, 4278, 4280, 5377 a 5479, vše zapsáno na LV 1930 v k. ú. Konice. Výrokem II žalobkyni jakožto vyvlastňované stanovil náhradu ve výši 186 090 Kč. Výrokem III stanovil čtyřletou lhůtu od nabytí právní moci rozhodnutí k zahájení uskutečnění účelu vyvlastnění. Výrokem IV zamítl návrh na vydání mezitímního rozhodnutí.

[2] Žalobkyně proti výrokům I, II a III podala odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl. Její následnou žalobu zamítl nyní napadeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě.

2. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a OZNŘ

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (*stěžovatelka*) **kasační stížnost** z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka předně považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Krajský soud prý totiž v bodech 10 a 11 odůvodnění pouze nekriticky odkázal na rozhodnutí žalovaného a nevyporádal žalobní body vlastní myšlenkovou úvahou.

[5] Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatelka ve vadě zastoupení a nedostatku zmocnění společnosti Proofest International s. r. o. k zastupování společnosti EG.D Holding, a. s. Vyvlastňovací návrh totiž nebyl za společnost EG.D Holding, a. s., podán řádně zmocněnou osobou, proto měl DESÚ návrh v této části zamítnout, resp. jej jako podaný neoprávněným zástupcem vůbec neprojednávat. Stěžovatelka poukazuje na vadné řetězení substitučních oprávnění směrem ke společnosti Proofest International s.r.o. Zatímco OZNŘ I řádně zmocnila společnost ČEPS Invest, a. s., a ta dále udělila substituční plnou moc společnosti Proofest International s. r. o. (což stěžovatelka nezpochybňuje), v případě společnosti EG.D Holding, a. s., došlo k překročení mezí zastoupení. Společnost EG.D Holding, a. s., totiž zmocnila OZNŘ I, která zástupčí oprávnění přenesla na společnost ČEPS Invest, a. s. Tato společnost však jakožto substitut prvního řádu již nebyla oprávněna ve vztahu ke společnosti EG.D Holding, a.s., ustanovit dalším substitutem společnost Proofest International s. r. o., neboť se substituční oprávnění na její úrovni vyčerpalo. Společnosti Proofest International s.r.o. tak nevzniklo platné zmocnění k zastupování společnosti EG.D Holding, a. s.

[6] Pověření substituta substitutem je podle odborné literatury i hmotného práva (dle § 438 občanského zákoníku) přípustné pouze tehdy, bylo-li tak výslovně sjednáno v původní plné moci, což v řízení nebylo tvrzeno ani prokázáno. Nemožnost takového postupu dovozuje stěžovatelka rovněž z § 33 odst. 3 správního řádu, který procesní substituci připouští výhradně pro samotného zástupce, nikoli pro jeho substituta. K dodatečně doložené plné moci přitom nelze z důvodu koncentrace řízení dle § 22 odst. 2 zákona č. 184/2006 Sb., o vyvlastnění, přihlížet. Skutečnost, že správní orgány přiznaly úkonům společnosti Proofest International s.r.o. právní účinky, proto zasahuje do práva stěžovatelky na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[7] Stěžovatelka dále argumentuje ve vztahu k podmínkám vyvlastnění dle § 3 odst. 1 a § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění (tj. nemožnosti získat potřebná práva dohodou). Namítá, že ze strany OZNŘ I a OZNŘ II nedošlo před podáním návrhu k žádnému faktickému a vážně míněnému kontraktačnímu jednání. OZNŘ I a OZNŘ II na návrhy předložené stěžovatelkou nikdy neodpověděly a svou pasivitou dohodu fakticky vyloučily. Písemnosti založené ve správním spise prý představují pouze formální prostředek pro splnění zákonné podmínky. Správní orgány se údajně nezabývaly materiální stránkou kontraktačního procesu a neprovedly ani nezbytný test proporcionality dotčených práv (včetně zohlednění zájmu stěžovatelky na pěstování dřevní hmoty trvale ukládající CO₂, které rovněž slouží veřejnému zájmu).

[8] Stěžovatelka namítá rovněž existenci tzv. opomenutého důkazu. Uvádí, že již v prvostupňovém řízení navrhla výslech svědkyně H. Vrbovcové, která mohla potvrdit, že stěžovatelka připomínky osobám zúčastněným na řízení předávala, avšak ty na ně nereagovaly. Správní orgány ale výslech neprovedly a tento postup přesvědčivě neodůvodnily, což představuje vadu řízení, která mohla mít přímý vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[9] Správní orgány také zcela ignorovaly přeměnu účastníka správního řízení a s tím související nutnost změny účastenství ve správním řízení. V průběhu vyvlastňovacího řízení totiž došlo ke ztrátě aktivní legitimace u původního účastníka řízení (společnost EG.D, s. r. o., od 31. 12. 2024 působící pod obchodní firmou EG.D Holding, a. s.) v souvislosti s projektem přeměny B 8477/SL131/KSBR. Je proto zřejmé, že účastníkem vyvlastňovacího řízení měla být po

pokračování

31. 12. 2024 společnost EG.D, s. r. o., nikoli EG.D Holding, a. s., jak tomu bylo v řízení před správními orgány. Skutečnost, že společnost EG.D Holding, a. s. pozbyla legitimaci k vedení vyvlastňovacího řízení, ovšem ve vyvlastňovacím řízení nebyla reflektována.

[10] **Žalovaný** se ve vyjádření plně ztotožňuje s právním posouzením a závěry krajského soudu i DESÚ. Napadený rozsudek považuje za plně přezkoumatelný, věcně správný a přesvědčivě odůvodněný.

[11] Námitka stěžovatelky ohledně ztráty aktivní legitimace společnosti EG.D Holding, a. s. v důsledku korporátní přeměny je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a také věcně neopodstatněná. Rozhodnutí o vyvlastnění je správním aktem věcným (*ad rem*). Pro jeho vydání je určující samotný stavební záměr, jeho parametr a umístění, nikoliv osobní poměry stavebníka. Dle § 73 odst. 2 správního řádu je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků. Veřejná subjektivní práva z titulu vyvlastnění může čerpat i právní nástupce. Interní reorganizace a vyčlenění jmění společnosti EG.D Holding, a. s., na nástupnickou společnost nemá žádný dopad do hmotných či procesních práv stěžovatelky. Veškeré předsmluvní kroky i procesní úkony právního předchůdce se plně započítávají právnímu nástupci. Stěžovatelka ostatně neuvádí, jak konkrétně se měla tato přeměna dotknout jejího procesního postavení.

[12] Předmětný záměr představuje sdružené vedení na společných stožárových konstrukcích. Případný zásah do rozhodnutí z důvodu interní přeměny jednoho z vyvlastnitelů by podle žalovaného nepřiměřeně a neopodstatněně zasáhl do práv třetí osoby — OZNŘ I, které se přeměna nijak netýká. Písemnosti byly v řízení doručovány zmocněnci společnosti Proofest International s. r. o., který je řádně přebíral. V žádném případě se proto prý nejedná o absolutní omyl v osobě adresáta, který by mohl způsobit nicotnost rozhodnutí. Žalovaný s ohledem na uvedené navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[13] **OZNŘ I** (ČEPS, a. s.) se ztotožnila se závěry krajského soudu. Námitku stěžovatelky spočívající v tvrzeném nedostatku aktivní legitimace společnosti EG.D Holding, a. s., v důsledku realizované přeměny označila za nepřijatelnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Pro případ, že by NSS posuzoval namítané pochybení z úřední povinnosti v režimu § 109 odst. 4 s. ř. s., OZNŘ I uvedla, že rozhodnutí DESÚ netrpí vadou nicotnosti. Rozhodnutí bylo totiž vydáno ve prospěch reálně existující právnické osoby, jejíž právní osobnost přeměnou nezanikla. Dle ustálené judikatury a § 77 správního řádu je nicotnost vyhrazena pouze nejzávažnějším vadám (absolutní nedostatek pravomoci, neexistující či neurčitelný adresát, faktická či právní neuskutečnitelnost). O žádnou z těchto vad ale nejde – rozhodnutí DESÚ je určité, adresné a vykonatelné. Posláním správního soudnictví je ochrana veřejných subjektivních práv, nikoli dohled nad objektivní zákonností činnosti správních orgánů. Stěžovatelka je oprávněna namítat pouze taková pochybení, jimiž mohla být přímo zkrácena na svých vlastních právech. Tvrzené pochybení v označení účastníka řízení se však dotýká výlučně právní sféry vyvlastnitelů, kteří ale žádnou vadu nenamítají, s rozhodnutím jsou srozuměni a práva z něj vykonávají. Rozsah omezení vlastnického práva stěžovatelky, věcné vymezení břemene, dotčené pozemky i výše náhrady zůstávají naprosto totožné bez ohledu na to, zda je vyvlastnitel označen dosavadní či nástupnickou firmou. Stěžovatelka nadto ani netvrdí, jakou konkrétní újmu měla utrpět. Rozhodnutí o vyvlastnění je ostatně věcným správním aktem (*in rem*), jehož účinky se primárně vážou k dotčeným nemovitostem a veřejnému zájmu na realizaci stavby. Přešel-li předmětný záměr na nástupnickou společnost, přešla na ni *ex lege* i související věcná práva. Případné nepřesné označení účastníka v rozhodnutí je tak pochybením ryze formální povahy bez dopadu na zákonnost rozhodnutí. Z uvedených důvodů navrhla OZNŘ I kasační stížnost zamítnout.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Byla-li by totiž tato námitka důvodná a z rozsudku by nebylo zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl krajský soud k učiněným právním závěrům, resp. tyto závěry by nebyly dostatečně srozumitelné,

pak by to postačovalo pro zrušení rozsudku. Z logiky věci totiž pouze u přezkoumatelného rozsudku lze posoudit jeho zákonnost.

[15] Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že v bodech 10 a 11 odůvodnění napadeného rozsudku namísto vlastního posouzení žalobních námitek pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného.

[16] Z judikatury NSS však vyplývá, že stěžovatelkou vytýkaný postup krajského soudu není nepřipustný a nezákonný. Rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů jen pro to, že v něm soud obecně konstatuje, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů. Např. v rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, soud uvedl, že *„takový krok sám o sobě ale nelze zapovědět, neboť je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, sbdují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soublasnou poznámkou.“*

[17] Tyto předpoklady přitom byly v nyní posuzované věci splněny. Žalovaný se s námitkami stěžovatelky podrobně vypořádal již v napadeném správním rozhodnutí, přičemž žalobní argumentace byla v zásadě totožná s námitkami odvolacími. Krajský soud přitom základní úvahy v samotném textu odůvodnění rozvedl a následně pak odkázal na konkrétní body, ve kterých se žalovaný totožným námitkám věnoval. Lze tak učinit dílčí závěr, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[18] NSS dále poukazuje na to, že stěžovatelka v kasační stížnosti z podstatné části jen opakuje svou žalobní argumentaci. To platí jak pro námitku nesprávného právního posouzení vady zastoupení na straně EG.D Holding, a. s. (právního předchůdce OZNR II), tak pro výhrady vůči jednání o uzavření dohody dle § 3 a 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Stěžovatelka zde přitom nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, jelikož její výtky směřují proti rozhodnutím správních orgánů. NSS proto připomíná, že řízení o kasační stížnosti je přezkumným řízením, jehož smyslem je především posouzení zákonnosti a správnosti rozhodnutí krajského soudu, nikoli opakované přezkoumávání prvostupňových či odvolacích správních rozhodnutí. Úlohou NSS není znovu reagovat na námitky, které již byly podrobně vypořádány v předchozím řízení, pokud stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nereflektuje a nezpochybňuje argumentaci krajského soudu. Protože se NSS v podstatných rysech ztotožňuje s argumentací obsaženou v odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, dodává ke kasační argumentaci pouze následující.

[19] První z námitek stěžovatelky směřuje do posouzení zástupčího oprávnění na straně společnosti EG.D Holding, a. s. K tomu je třeba především uvést, že správní soudnictví je postaveno na zásadě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Aktivní legitimace k podání žaloby (a návazně kasační stížnosti) je podmíněna tvrzením o zkrácení na vlastních právech přímo nebo v důsledku porušení práv v předcházejícím řízení (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatelka se tedy v řízení před správními soudy nemůže úspěšně domáhat ochrany subjektivních práv jiných účastníků řízení a ani namítat procesní pochybení správního orgánu, která se nedotkla jejích práv. Případné nedostatky v zastoupení na straně jiného účastníka řízení (zde společnosti EG.D Holding, a. s., příp. OZNR II) proto mohou představovat vadu řízení, jejíž namítání však přísluší výhradně dotčenému účastníkovi, nikoliv stěžovateli. Stěžovatelka v kasační stížnosti ostatně ani neuvádí, jakým konkrétním způsobem se tato tvrzená vada měla negativně projevit na jejích vlastních právech, popřípadě jak mohla ovlivnit její procesní postavení.

[20] Jak navíc přiléhavě konstatoval již krajský soud v bodě 10 odůvodnění napadeného rozsudku, stěžovatelce bylo po celou dobu správního řízení zcela zřejmé, s kým a v jaké věci jedná, přičemž jí nic nebránilo v tom, aby v řízení plně uplatňovala všechna svá procesní práva. Tvrzený nedostatek v zástupčím oprávnění třetí osoby tak nemohl mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli.

pokračování

[21] Stěžovatelka dále namítá, že mezi ní a OZNŘ I a II nikdy nedošlo ke skutečnému pokusu o dohodu ve smyslu § 3 odst. 1 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Poukazuje na to, že ze strany OZNŘ I a OZNŘ II nikdy neobdržela reakci na jí předložené návrhy. Na podporu tohoto tvrzení navrhla v odvolacím řízení výslech svědkyně H. Vrbovcové; žalovaný však tento důkazní návrh neprovedl. Stěžovatelka rovněž zdůrazňuje, že se správní orgány vůbec nezabývaly materiální stránkou kontraktačního procesu a proporcionalitou.

[22] Zdejší soud připomíná, že postup vyvlastnítele v „předvyvlastňovací“ fázi nelze v rámci správního řízení podrobovat detailnímu a bezbřehému přezkumu. Předmětem posouzení může být toliko otázka, zda ze strany vyvlastnítele nešlo pouze o předstíranou, ryze formální nabídku obcházející smysl a účel zákona o vyvlastnění, tedy zda lze učiněnou nabídku považovat za vážně míněnou (srov. např. rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2025, čj. 5 As 199/2025-66).

[23] Lze sice přisvědčit stěžovateli, že princip proporcionality je vůdčí zásadou celého vyvlastňovacího řízení, nicméně jeho směřování s materiální stránkou předmluvního vyjednávání je nepřipadné. Jak zdejší soud zdůraznil již v rozsudku ze dne 14. 4. 2016, čj. 5 As 52/2016-39, předvyvlastňovací fáze podle § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění má povahu soukromoprávního vyjednávání, jehož primárním cílem je dosažení majetkoprávního vypořádání na smluvním (tj. dobrovolném) základě. V této fázi správní orgány neprovádí test proporcionality jednotlivých dílčích protinávrhů či cenových požadavků stran, ani detailně nezkoumají materiální vyváženost soukromoprávního vyjednávání. Úlohou správního orgánu je pouze posoudit, zda byl vyvlastňovanému učiněn řádný a vážný návrh smlouvy v souladu se zákonem a zda pokus o dosažení dohody zůstal bezvýsledný. Správním orgánům proto nelze přičítat k tíži, že kontraktaci nepodrobily testu proporcionality, neboť takový požadavek nemá oporu v zákoně.

[24] NSS neshledal pochybení ani v neprovedení navrženého výslechu svědkyně H. Vrbovcové. O opomenutý důkaz se totiž jedná tehdy, není-li navržený důkaz proveden a současně se rozhodující orgán o důkazním návrhu účastníka řízení v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezmíní a nijak se s ním nevypořádá (srov. např. HUSSEINI, F., KOPA, M. Čl. 36 [Právo na soudní a jinou právní ochranu]. In: HUSSEINI, F., BARTOŇ, M., KOKEŠ, M., KOPA, M. a kol. *Řád práva a svobod. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 197). K takovému pochybení však v posuzované věci nedošlo. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí řádně a přezkoumatelně vysvětlil, proč považoval provedení výslechu této svědkyně za nadbytečné. Správně totiž poukázal na to, že veškerá podstatná komunikace mezi stěžovatelkou a OZNŘ I a OZNŘ II byla zachycena v písemné podobě, z níž je průkazně zřejmé, jaká stanoviska jednotlivé strany v průběhu vyjednávání zaujímal (viz str. 6 rozhodnutí žalovaného). Žalovaný tedy důkazní návrh neopomněl, nýbrž jej z důvodu nadbytečnosti neprovedl a toto své rozhodnutí v souladu se zákonem zdůvodnil.

[25] Co se týče posouzení kontraktačního procesu, NSS ze správního spisu ověřil, že zástupce OZNŘ I a OZNŘ II zaslal stěžovateli návrh smlouvy o zřízení věcného břemene. Stěžovatelka na tuto nabídku reagovala vymezením vlastních podmínek, za kterých byla ochotna smlouvu uzavřít (týkajících se zejména odlišné výše náhrady, doby trvání věcného břemene či úpravy odpovědnostních vztahů). OZNŘ I a OZNŘ II následně stěžovateli opětovně doručily návrh smlouvy spolu s vypracovaným znaleckým posudkem, přičemž stěžovatelka i tuto nabídku v předložené podobě odmítla. Následovala výzva k jednání o uzavření smlouvy, na niž stěžovatelka opětovně reagovala s tím, že nastavené podmínky jsou pro ni nepřijatelné.

[26] Z uvedené chronologie je zřejmé, že obě strany zastávaly zcela odlišná stanoviska a žádná z nich nebyla ochotna ustoupit ze svých požadavků. Vzájemná korespondence přitom probíhala po dobu více než dvou let. Ačkoli OZNŘ I a OZNŘ II výslovně nereagovaly na požadavky stěžovatelky, z vývoje předvyvlastňovacího vyjednávání je jednoznačné, že strany nebyly schopny dosáhnout konsensu z důvodu zcela odlišných představ. Za situace, kdy se požadavky obou stran diametrálně rozcházejí, by trvání na dalším formálním předkládání návrhů představovalo pouze

nadbytečné prodlužování celého procesu. OZNŘ I a OZNŘ II sice na požadavky stěžovatelky výslovně nereagovaly, následně však ve vyjádření k odvolání uvedly, proč nemohly splnit požadavky stěžovatelky. NSS tyto důvody považuje za zcela racionální a neshledává ani tuto námitku důvodnou.

[27] Poslední námitka stěžovatelky poukazuje na přeměnu společnosti EG. D Holding, a. s., k níž mělo dojít v průběhu správního řízení, a namítá, že tato změna měla mít vliv na účastenství v řízení, přičemž vzniklý nedostatek aktivní legitimace nebyl správními orgány napraven.

[28] Tuto námitku však NSS vyhodnotil jako nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Z předloženého spisu a veřejného rejstříku (projekt přeměny B 8477/SL131/KSBR vedený ve Sbírce listin společnosti EG.D Holding, a. s.) vyplývá, že k tvrzené přeměně společnosti mělo dojít již v průběhu řízení před DESÚ. Stěžovatelce tedy nic nebránilo v tom, aby tuto argumentaci uplatnila již v odvolacím řízení a následně v žalobě před krajským soudem. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou koncentrace a představuje přezkum rozhodovací činnosti krajských soudů; nelze v něm proto úspěšně namítat skutečnosti či právní důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla.

[29] Nad rámec nutného odůvodnění NSS dodává, že dotčená společnost v důsledku přeměny nezanikla. Došlo pouze k vyčlenění a převodu části jejího jmění na jinou nástupnickou společnost v rámci téhož koncernu E.ON SE, přičemž veškeré informace o této přeměně byly zcela transparentně a veřejně dostupné mj. i na webových stránkách společnosti. Na věcném ani procesním postavení stěžovatelky se touto vnitřní reorganizací vyvlastnítele vůbec nic nezměnilo. Stěžovatelka v kasační stížnosti ostatně ani nijak nekonkretizuje, jakým způsobem se toto tvrzené procesní pochybení mělo dotknout jejích vlastních práv či jak mohlo ovlivnit zákonnost výroku o zřízení věcného břemene k jejímu pozemku.

4. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené neshledal NSS kasační stížnost důvodnou, proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Žalovanému, jakožto v řízení úspěšnému účastníkovi, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[32] OZNŘ má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, bránila-li své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou. V ostatních případech má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). NSS však ze spisu nezjistil, že by osobám zúčastněným na řízení jakékoli náklady vznikly. Rozhodl proto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2026

L. S.

Vojtěch Šimíček v. r.
předseda senátu